Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

26

JOI, 25 IUNIE
1970, ANUL IV

(144)

Pag. 8–9
Dan Spătaru și
Natașa Fateeva
în filmul muzical
«CÎNTECELE MĂRII»,
coproducție româno-sovietică,
ale cărei exterioare
se turnează la Constanta!

Foto: GHEORGHE CUCU

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

Omagiu

Au mai rămas multe flori, tovarășe profesor și tovarășe învățător, apele dezlănțuite n-au putut ofili toate florile, îngăduiți-ne să vă oferim un buchet de ziua dumneavoastră. Noi îl punem pe catedră, deși sfîrșitul acestui an școlar nu v-a găsit în toate zilele aici. Ați fost pe diguri, cu lopata în mînă și cu sacul de ciment în spinare, în timp ce elevii dumneavoastră uscau la soare ceea ce mai rămăsese din manualele și caietele lor. Anul acesta le-ați predat lecții extraordinare, în afara celor din orar: lecții de înalt patriotism, de cutezanță, de abnegație. Spre lauda lor și a dumneavoastră au răspuns la ele nu mai puțin bine decît la română sau la matematică. Înfiorați de mîndrie, le-ați pus 10 la neobișnuitele extemporale pe care le-au dat din propria lor inițiativă la salvat copii și bătrîni din valuri, la plutit cu bărci improvizate spre oricine se afla în primejdie. O dată cu carnetele de note, ei au primit, în aceste zile de sfîrșit de an școlar, un nescris certificat de eroism. Recunoaștem, atît în performanțele lor școlărești cît și în faptele de curaj cetățenesc, rodul muncii dumneavoastră, oamenii de la catedră. Vă mulțumim!

Ovidiu Zotta

Pe malul mării.

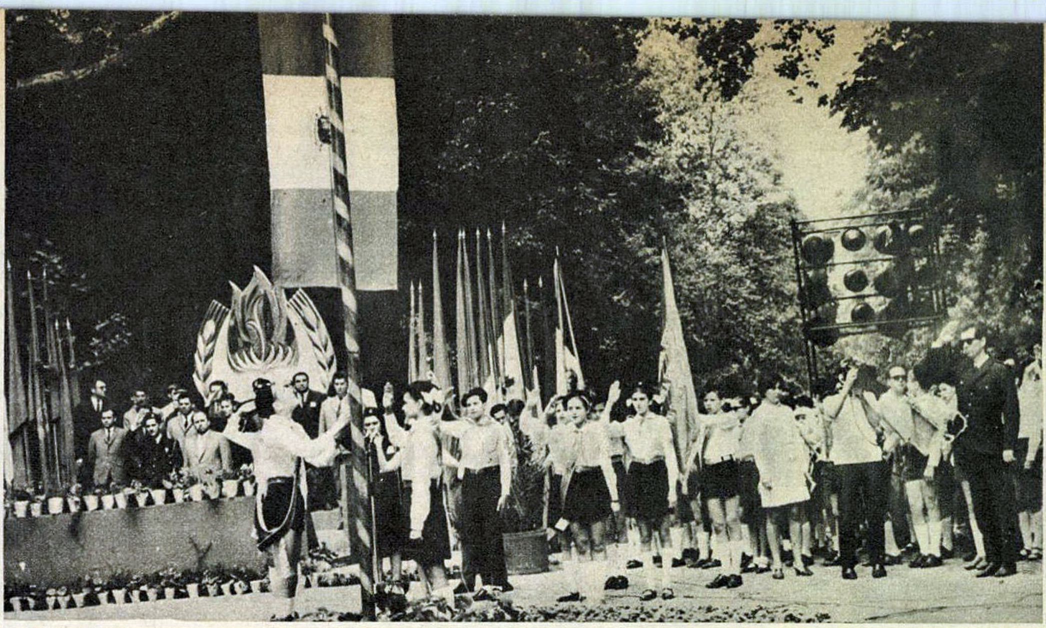

CRAVATELE ROȘII ÎN SĂRBĂTOARE

București

Dimineață. Zi minunată de vară. Din Piața Universității, mii de pionieri bucureșteni pornesc într-o nesfîrșită coloană a voioșiei, spre minunatul palat din Dealul Cotrocenilor. Aici, se sărbătorește tradiționala Zi a pionierilor și aniversarea a două decenii de la crearea Palatului pionierilor. La sărbătoarea pionierilor Capitalei iau parte și delegații ale organizațiilor de pionieri din Bulgaria, R.D. Germană, Polonia, Ungaria și Uniunea Sovietică.

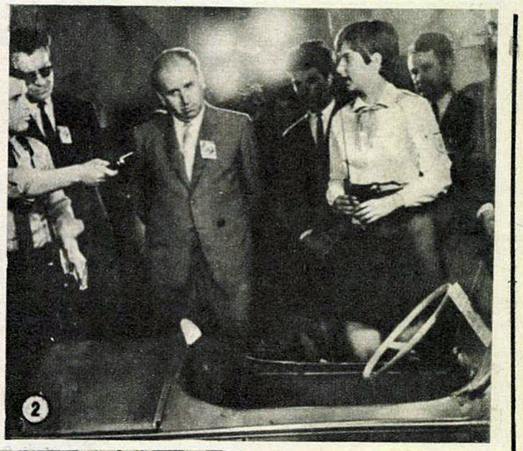
②

①

Pionierii formează un imens careu. Privirile urmăresc tricolorul țării care se înalță sus, pe catarg. Se prezintă raportul. Se rostește deviza Organizației pionierilor.

Aducînd calde felicitări celor sărbătoriți (foto 1) tovarășul Virgiliu Radulian, președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor, adjunct al ministrului învățămîntului, înmînează profesorului Dumitru Cojoc, directorul Palatului pionierilor, «Diploma de onoare» a Consiliului Național al Organizației Pionierilor, acordată Palatului Pionierilor.

Tovarășul Dumitru Popa, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., primarul general al Capitalei, adresează cadrelor didactice, organizației pionierilor din București felicitări și urări de noi succese în activitatea lor.

Oaspeții prezenți la această adunare sînt conduși apoi pe aleile parcului, spre Palat. Aplauze tinerești marchează momentul în care tovarășul Dumitru Popa taie panglica inaugurală a Expoziției pionierilor, se vizitează expoziția (foto 2). Pionierii Mariana Olaru, Aurel Restivan, Gabriela Mateiaș și alți ghizi dau explicații. Oaspeții se opresc în fața unui interior de casă țărănească, lîngă cartul «Bucur 200», apoi la prima mașină de curse pentru pionieri, la calculatorul electronic, la robotul marinar...

Sărbătoarea a continuat seara, cu un reușit spectacol prezentat de formațiile artistice ale Palatului pionierilor.

L. NOVAC

Focșani

Ora 9. Din centrul orașului pornește un adevarat alai pionieresc spre stadionul «23 August», unde urmează să se desfășoare festivitățile închinate Zilei pionierilor. Copiii poartă drapele, buchete de flori, esarfe colorate. Pe gazonul stadionului apar sute de copii care execută un frumos program de gimnastică artistică și grațioase dansuri cu panglici. Rachetiștii fac o demonstrație de lansare a rachetelor, apoi urmează raliul de carturi și în încheiere, minunatul carnaval din care n-au lipsit surprizele si hazul.

E. ROȘCA

Brașov

La Teatrul dramatic a avut loc duminică vernisajul celei de-a doua expoziții de artă plastică și fotografii artistice a pionierilor și școlarilor din clasele I—VIII. Expoziția înmănunchează peste 250 de lucrări de artă plastică, mai mult de 50 fotografii, numeroase obiecte de artizanat, reprezentînd cele mai bune creații prezentate în cadrul concursului național al pionierilor și școlarilor din acest an.

După cuvîntul rostit de tovarășul Virgiliu Radulian, președintele C.N.O.P., adjunct al ministrului învățămîntului, tovarășul Constantin Cîrțînă, prim-secretar al Comitetului județean de partid Brașov, a inaugurat expoziția.

Constanța

În ziua aceea, malul mării a fost martorul unui spectacol nemaivăzut. Spre cheiurile portului trecea un alai de poveste: zîne înveșmîntate în văluri albastre, feți frumoși, motani încălțați alergînd după scufițe roșii. Într-un șuvoi de veselie, alaiul se îndrepta spre Portul Tomis.

Acolo a început o mare și frumoasă serbare pionierească. Cîntecul mării se împletea cu cîntecul copiilor. Luminile de pe ambarcațiunile din jurul scenei creau o atmosferă de vrajă. Era un spectacol de sunet și lumină plin de fantezie unde cîntecul și dansul pionieresc a căpătat noi reliefuri. Serbarea s-a încheiat cu o retragere cu torțe.

B. CARAGIALE

Oradea — ritm și grație.

Aripi românești

de general maior
IOAN CALOMFIRESCU

În fiecare an se sărbătorește Ziua Aviației — zi strîns legată de data de naștere a aviației române cînd, acum 60 de ani, la 17 iunie 1910, pentru prima oară zboară pe pămîntul patriei noastre un aparat românesc: avionul conceput, realizat și pilotat de Aurel Vlaicu.

Aviatorii sînt oameni bravi, curajoși, îndrăzneți, căliți la «școala curajului». Dovada dragostei lor față de popor, față de patrie, a îndrăznelii și puterii de sacrificiu aviatorii au făcut-o încă o dată recent, luptînd cu calamitățile naturale — pentru salvarea vieții oamenilor, pentru salvarea bunurilor materiale amenințate de valurile furioase ale apelor ce s-au revărsat peste albia lor.

Sînt nenumărate exemplele ce ar putea fi date despre piloți militari și civili, de pe avioane grele și ușoare, de pe elicoptere, care în acele momente au înfrînt greutățile, condițiile atmosferice vitrege și au smuls valurilor bătrîni, femei, copii. Edificatoare în acest sens sînt exemplele date de lt. colonel Nicolae Pelin, maior Ilie Cîrstea, maior Ioan Gavrilă, maior Gheorghe Tănase, maior Zaharia Ivancea, maior Radu Anghel, maior Gheorghe Chiorescu, maior Constantin Olteanu, cpt. Nicolae Focșa care au ajutat locuitorii din județele calamitate.

Zburînd deasupra apelor învolburate, amenințătoare, ochii lor de vultur căutau, descopereau oameni sleiți de putere și deznădăjduiți, pe care îi transportau la loc sigur, lipsit de primejdie.

Forțele aeriene ale R.S.R. stau de strajă cuceririlor revoluționare ale poporului român, luptă pentru perfecționarea continuă a măiestriei zborului, fiind pe drept cuvînt scut al intereselor poporului, al independenței și suveranității patriei noastre dragi — Republica Socialistă România.

În timpul inundațiilor

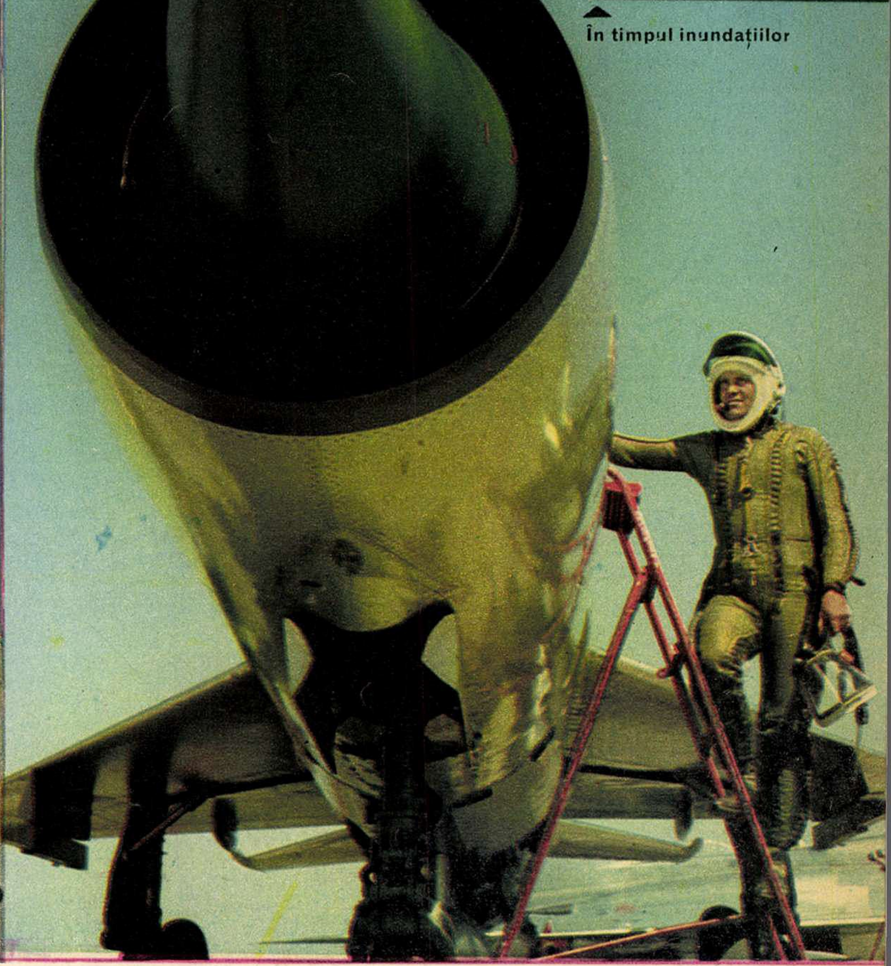

ZIUA GRÁNICERILOR

* * *

Fii devotați ai celor ce înalță uzine și blocuri, ai celor ce ne dăruiesc roadele pămîntului, grănicerii, alături de întreaga armată a țării noastre, veghează fericirea și frumusețea noilor înfăptuiri.

Foto:
PETRE COROBAE

* * *

VARĂ PIONIEREASCĂ

PENTRU VOI, DRAGI PRIETENI

În comunele Domnești, Siliștea, Petricioaia și Stoienești le Florești din județul Ilfov, s-au încheiat de mult cursurile Și copiii din aceste localități, ca toți ceilalți școlari de altfel, merg în drumeții, sînt prezenți în întrecerile sportive, la jocuri și focuri de tabără. De multe ori însă, vin și la școala Cînd sosesc aici vin cu zarva cunoscută înainte de începerea lecțiilor, apoi se face liniște. Peste puțin timp însă, încep să răsune bătăi de ciocane, hîrșîit de ferăstraie. Ce fac? Materiale didactice. Pentru cine? Doar la școlile lor au tot ce le trebuie.

«Pentru voi, prieteni dragi din localitățile calamitate».

LA SARMIZEGETUSA STRĂLUCESC COIFURI ȘI SCUTURI

Sarmizegetusa este înconjurată!

De sus, de pe deal, un «roman», cu coiful strălucind în soare scrutează depărtările.

«Unde-or fi dacii?» Perdeaua pădurii le acoperă retragerea.

— Să-i urmărim! Să-l prindem pe Decebal!

Comandantul face doar un semn și grupul de «călăreți» o ia la... goană.

Ei nu au cai, cum aveau romanii. Nici nu sînt atît de voinici ca strămoșii lor, dar vor fi,cu siguranță. Mai au de crescut. Acum sînt încă școlari, iar în zilele pe care le petrec în tabăra în corturi, de la Sarmizegetusa cei optzeci de pionieri din județul Mehedinți evocă un moment din istoria eroică a poporului nostru.

INVITAȚIE PENTRU VACANȚA MARE

Într-o zi, pe adresa Consiliului județean al Organizației pionierilor din județul Mureș, a sosit un colet cu îmbrăcăminte, rechizite școlare și jucării, pentru o școală și o grădiniță din apropierea localității Luduș. O dată cu acesta destinatarii au primit și o invitație din partea expeditorilor — școlari din satul Popești, județul Vîlcea. Pionierii Liana Oprițoiu, Nicolae Mișcoi, Dumitru Enache, Viorel Miulescu și toți ceilalți din sat îi poftesc pe copiii la care au ajuns darurile lor, să-i viziteze, să petreacă vacanța mare împreună.

PĂZEA, ROȘIOARELOR... AU SOSIT PESCARII!

Într-o seară, așa ca din senin, pe malul lacului Potigrafu au apărut cîteva corturi. Dimineața, cum a răsărit soarele, din corturi au ieșit o mulțime de copii. Au făcut înviorarea, s-au spălat și s-au răspîndit prin pădurea din apropiere. Pînă aici totul bine. Dar peste cîtva timp fetele si băieții s-au întors. Unii au aprins focul, fetele dădeau zor cu tigăile și cu farfuriile... Mai încolo, departe de zgomotul copiilor, cîțiva băieți au aruncat undițele... Păzea roșioarelor, au sosit pescarii! Cum, nu-i cunoașteți? Sînt pionierii din comuna Balta Doamnei, județul Prahova.

UMOR

DICȚIONAR DE BUZUNAR

a = literă pe care ne-o scoate doctorul din... gît, cu lingurița!
abac = computerul bunicilor.
ac = unul într-o ureche...
acompaniator = (în muzică) cel care trăiește din aplauzele solistului.

adio = «la revedere» spus de un... mincinos.
antreu = locul unde uităm să ne ștergem tălpile.
apostrof = virgulă care nu vrea să stea la locul ei.

PROF. ALFA

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI GOGUȚĂ

Nu-i adevărat că eu n-o ajut pe mama! Doar că în loc să-i dau o mînă de ajutor la bucătărie, îi dau o... gură de ajutor la masă!

*

În tramvai, deși călătoresc totdeauna fără bilet, controlorul nu-mi spune nimic.

...Am abonament!

*

Surioara mea susține că eu sînt cel mai dulce frățior din lume.

Probabil fiindcă îi iau toate bomboanele..

*

Ora de lecție are 50 de minute, iar recreația 10 minute. Dinu a propus o schimbare: să țină recreația 50 de minute, la care să se adauge și cele 10 care există în prezent.

*

Colegul meu, Victoraș, seamănă cu o rachetă cu trei trepte: la joacă e pe prima treaptă, la dormit pe treapta a doua, iar la învățătură e pe ultima treaptă.

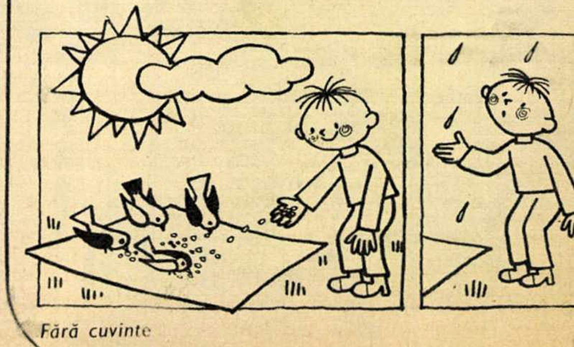

Fără cuvinte

UMOR

* * *

POSTA REDACȚIEI

M. SPORTIV.

La box există categoria cocoș. Categoria găină există numai la piață.

Boxul mi se pare sportul cel mai ipocrit: ești bătut, însă cu mănuși.

M.T.

Desigur, există și racheta care nu zboară. De pildă, rachetele de tenis.

V. TEHNICUS

La aparatul de radio, ochiul magic îți arată dacă postul e bine prins. Ochiul magic nu-ți indică și faptul că postul funcționează la maximum de intensitate. Asta o poți constata privind ochii vecinilor.

ARTUR PALTIN T.

Am citit manuscrisul povestirii al cărei autor ești. În mod deosebit mi-au plăcut titlul și erata de la sfîrșit. Așa că nu-ți mai rămîne decît să umpli mijlocul...

EPIGRAME

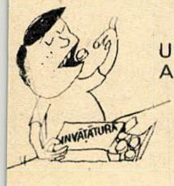

UNUI ELEV CARE ABIA-ABIA A TRECUT CLASA:

În vacanța care vine
I-aș recomanda o cură
Exclusiv din vitamine,
Cu extras... de-nvățătură!

LUI GICU, PASIONAT CĂȚĂRĂTOR DE MUNȚI ÎN VACANȚĂ, DAR CU SLABE REZULTATE LA ȘCOALĂ:

Sînt opinii unanime
Că aceasta-i rînduiala:
Gică e la înălțime
După ce termină școala...

UNUI TÎNĂR CĂRUIA ÎI PLACE SĂ SE ÎMBRACE ORIGINAL:

I-am cerut să nu mă mintă:
— «Tu în viață ai vreo țintă?»
— «Am, mi-a spus el, fanfaron:
Țintele la pantalon...».

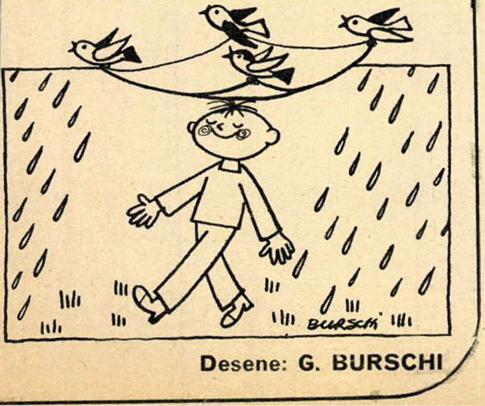

Desene: G. BURSCHI

REPORTER
CLUB
CUTEZĂTORII
ROZETA SĂPTĂMÎNII

RADARUL ROZETELOR

IEPURELE ȘI VULPEA

Ghiciți despre ce este vorba? Aceasta este denumirea piesei de teatru cu care păpușarii din școala noastră au obținut locul al treilea la Festivalul național al teatrului de păpuși de la Brașov. Deși nu a împlinit nici un an de la înființarea sa, trupa de păpușari a urcat repede treptele succesului datorită tragerii de inimă cu care membrii ei au muncit alăturînd marionetelor și o parte din sufletul lor.

Corespondent special
GHEORGHE BOGUS,
Școala generală
nr. 20, Piatra Neamț

LA MARGINEA SATULUI

De curînd am aflat cu surprindere că falnicul stejar de la marginea satului nostru (are un diametru de 2,70 m) este bătrîn de secole. Se mai spune că lîngă acest stejar Vlad Țepeș avea două țepușe pregătite pentru vicleni. Acum, cînd am aflat aceste amănunte, parcă îl privim cu alți ochi și ne-am propus să-l ocrotim, să-l îngrijim.

NICOLAE CĂPĂȚÎNĂ,
Școala generală Negoești,
jud. Gorj

ȘUVOIUL PUSTIITOR

Era într-o zi de primăvară. Atunci s-a auzit și la noi în sat strigătul «Vin apele». În mare grabă muncitorii de la Uzina de produse sodice Ocna-Mureș au pus mîna pe lopeți, pe cazmale și au pornit spre digul de pe malul Mureșului. Ceilalți oameni s-au îndreptat spre marginea satului.

...Toți au rămas uimiți. Minunata priveliște, care pînă acum îți aducea aminte de descrierile lui Sadoveanu, era acoperită în întregime de apă. O apă murdară, rece, care aducea — o dată cu valurile — uriașe lemne, geamuri, dovezi ale distrugerilor pe care le făptuise. Mureșul izbea furios podul care făcea legătura între Ocna-Mureș și alte centre industriale. Valurile creșteau din ce în ce mai mult, dar... o dată cu ele creștea și digul de protecție, hotărîrea oamenilor.

O zi întreagă au luptat muncitorii cu apele. O zi întreagă Mureșul a izbit furios în digul de protecție și în pod. O zi întreagă locuitorii orașului s-au temut că orașul va fi înecat. Dar... Mureșul a fost învins.

Greaua încercare a adus dovezi de bărbăție și curaj.

ION SUCIU, cl. a VI-a,
Școala generală Uioara de Sus,
Ocna-Mureș, jud. Alba

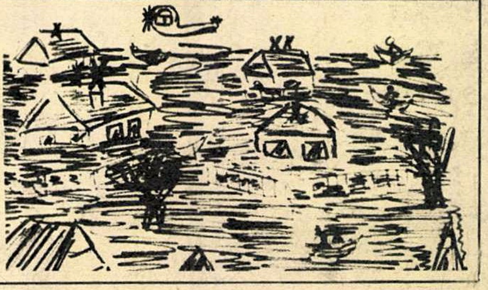

«INUNDAȚIA», DESEN DE MARIA CHIV , CLASA A VI-A C, ȘCOALA GENERALĂ NR. 3, CLUJ.

ÎNTRE NOI, REPORTERII

A aflat lumea întreagă. Oamenii tuturor continentelor și-au făcut loc în inima lor unui gînd de durere, apoi de profundă admirație. Durere că poporul nostru a fost atît de crunt lovit de urgia inundațiilor. Admirație că poporul nostru s-a ridicat ca un singur om, înfăptuind o adevărată epopee a eroismului, punîndu-se stavilă împotriva apelor.

Reporterii ziarelor, radioului, televiziunii, cinematografiei și-au făcut și ei din plin datoria. Prin ei, țara întreagă și lumea întreagă au cunoscut clipă de clipă ce se întîmplă în apriga luptă a oamenilor cu nebunia apelor. **«Am ajuns aici cu elicopterul!»... «Scriu în timp ce furia apelor înconjoară clădirea redacției!»... «Sînt într-o barcă pneumatică, mă îndrept spre o casă de pe acoperișul căreia ne fac semne doi copii; despre speranța din ochii lor să scriu mai întîi sau despre ostașii care vîslesc încordați ca să ajungem mai repede, pînă ce apa nu va topi pereții de paiantă ai casei?...»**

A scrie, în aceste zile, era sinonim cu a lupta. A fi reporter, în aceste zile, era sinonim cu a fi un luptător.

Ați înțeles aceasta și voi, mii de școlari-reporteri; stau mărturie numeroasele voastre corespondențe. Din care să citez? Pe care s-o aleg ca s-o port lîngă inimă?

Pe cea a pionierilor de la **ȘCOALA GENERALĂ NR. 2, OȚELUL ROȘU, JUDEȚUL CARAȘ-SEVERIN?** Este o patetică scrisoare intitulată **«O sută de pernițe»** și adresată **«colegilor din regiunile atacate de ape»** și care, printre mîngîitoare, gingașe cuvinte de îmbărbătare, cuprinde și această mărturisire: **«Ne-am hotărît să confecționăm pentru voi cîte o perniță, pe care să vă odihniți capetele îngrijorate acum, ca apoi să porniți iarăși să învățați, să munciți, să visați!»**

OLARU ELISABETA, președinta unității de pionieri a școlii din satul **PISCUL NOU, JUDEȚUL DOLJ,** scrie, după ce amintește cu cîtă dragoste au adunat copiii, alături de părinți, daruri pentru sinistrați: «**... și în fiecare lucru pe care îl trimitem e o părticică din inima noastră, din iubirea și frăția noastră».**

Alt foarte tînăr reporter, pionierul **MAXIMILIAN ISPAS,** din comuna **ZĂRNEȘTI**, județul **BUZĂU,** descrie pe larg cum colegii săi au adunat daruri în valoare de peste 8 000 de lei și nu uită să adauge: «**Ploile vor înceta, apele se vor retrage în albiile lor, va ieși iar soarele, viața va intra în normal, doar solidaritatea poporului nostru va rămîne aceeași, măreață, pilduitoare!».**

OCTAV PANCU-IAȘI

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

Primăvara aceasta capricioasă a adus multora dintre voi necazuri. Alături de părinți și frați ați înfruntat apele, iar acum ajutați după puterile voastre ca totul să fie la fel de frumos ca înainte. Redacția revistei «Cutezătorii» așteaptă de la voi fotografii și scrisori care să relateze fapte semnificative, deosebite ale oamenilor care vă înconjoară, ale colegilor voștri și, desigur ale voastre. Pentru ca plicurile cu acest conținut să fie ușor identificate, lipiți pe ele și acest «timbru»

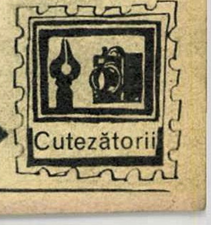

a mai trecut o vară

Privesc, în aparență absent, bicicleta părăsită și răsturnată în colț. Roțile dormitează încremenite, ghidonul se holbează la zugrăveala rece a peretelui, iar pedalele stau atîrnate parcă de niște fire invizibile.

Apoi sar brusc din pat, trag perdeaua și arunc cîteva priviri pline de ură aspectului plictisitor al orașului dominat de iarnă.

Pentru mine iarna e o rană și încă una foarte veche.

Vin să mă anunțe că trebuie să plec. Plec singur în Nord, la rudele mamei, în orașul marilor aventuri de vară.

În tren mă uit, sfidîndu-l parcă, la cerul enervat de cenușiu.

În curînd se lasă noaptea la fel de agasantă ca și zilele închise de iarnă adîncă. A doua zi tot pe întuneric. Mă așteaptă la gară cei doi veri mai mici care mă anunță cu durere că au rupt schiurile pe care mi le pregătiseră. Vestea mă lasă aproape indiferent, iar băieții îmi spun că vom merge în schimb cu sania.

Prima zi mi-o petrec numai în casă vorbind tot ce se poate vorbi într-o nesuferită vacanță de iarnă. Spre seară obțin cu greutate de la simpaticii mei veri o «permisie» de jumătate de zi în care să fiu lăsat singur.

Urma să aibă loc marea întîlnire.

E devreme. Sînt ca de obicei dimineața, morocănos. Trotuarele sînt de sticlă. Alunec de cîteva ori, mă lovesc, dar nu-mi pasă. Lumea parcă e mai mică. Frigul i-a schimonosit pe toți. Intru pe strada lui. Casele sînt urîte acum și zăpada le apasă, le sugrumă. Ajung, deschid poarta și bat cu o emoție pe care nu vreau să o ascund. Se ivește un cap asudat de femeie prin deschizătura ușii. E mama lui. După cîteva minute sînt lămurit.

Cobor strada dezorientat, prăpădit. Picioarele îmi merg aiurea.

E bolnav. Bolnav de pneumonie. Nu pot să-l văd, întîlnirea nu poate avea loc. Sînt toropit. Ajung în parc. Mă trîntesc pe o bancă înghețată și neprimitoare. Amintirile mă inundă, mă asaltează, mă stăpînesc.

Miez de vară... Soarele e formidabil și cerul ca de obicei uriaș, bleu.

Sîntem aliniați la start. Bicicletele sclipesc elegant și orbitor.

Se dă startul. Pornesc tare. Las în urmă un grup compact de concurenți. Mai am doi în față pe care după cîteva sute de metri îi depășesc.

Sînt singur în frunte. Fericirea mă amețește. Gonesc ca un nebun.

Nu-mi pasă acum de bicicleta care protestează scîrțîind la gropile înghițite. Mă uit în urmă. Un singur punct mișcător se zărește.

Este el. Grăbesc ritmul cîștigînd din nou distanță.

La a doua privire înapoi îmi dau seama că victoria nu poate să-mi mai scape. Încep curbele. Încetinesc și accelerez. Apoi din nou aceleași figuri.

Număr în gînd 1, 2, 3, 4,...1, 2, 3, 4, ... Obrajii mi s-au aprins, iar gura îmi este uscata. Prostii, ce-mi pasă. Voi cîștiga. O curbă mare, apoi alta. Trec cu bine de amîndouă. În sfîrșit, valea. Mă reped cu sete în asfaltul care pare viu. Am senzația că zbor. Picioarele se rotesc mecanic fără să li se opună nici o rezistență. Încă doi kilometri. Încep numărătoarea, un, doi ... Se aude un zgomot ciudat, urmat de o pocnitură. Lanțul e rupt. Totul se oprește. Sînt proiectat de pe șosea în lături. Bradul înalt și trufaș de pe margine mă priveste cu brațele deschise. Izbitura e cruntă. Cerul uriaș, bleu, începe să se învîrtească. Mă simt ca într-o baie de foc. Pleoapele închise peste ochii fierbinți par niște perdele roșii. Am impresia că soarele imens pe care îl știu deasupra va cădea peste mine distrugîndu-mă definitiv. Aerul încins este străpuns de o scrîșnitură. Simt doi clești de gheață strîngîndu-mi mîinile.

Cu un efort suprem deschid ochii. Surpriza îmi dă putere.

Deasupra mea, cu o batistă udă ștergîndu-mi mîinile rănite se află el. E nebun. Acum se apropie ceva ca un val uriaș și gălăgios. Simt un curent puternic și un fulger svîcnește neiertător pe lîngă noi.

Concursul e pierdut. Mai zăbovește puțin lîngă mine, sprijinindu-mă de ospitalierul brad, apoi încalecă bicicleta și dispare.

M-am trezit la apariția acelei mașini albe, care de altfel, m-a transportat într-o cameră de aceeași culoare.

După ieșirea din spital am fost aproape tot timpul împreună. El devenise prietenul meu cel mai de seamă. Trebuie să recunosc: fără el nu aș fi putut concepe mai departe vacanța. Totul e cald, primitor, bleu.

Încep din nou să...

Dar mă smulg din capcana înșelătoare a amintirilor. Mă uit cu teamă la prezent. Bolnav de pneumonie. Marea întîlnire nu a avut loc. Bicicleta părăsită în colț.

Abia acum înțeleg. Într-adevăr, a mai trecut o vară.

Atelier literar

Două schite de
BOGDAN DIMITRIU, elev
cl. a IX-a B, Liceul «**Spiru Haret**»

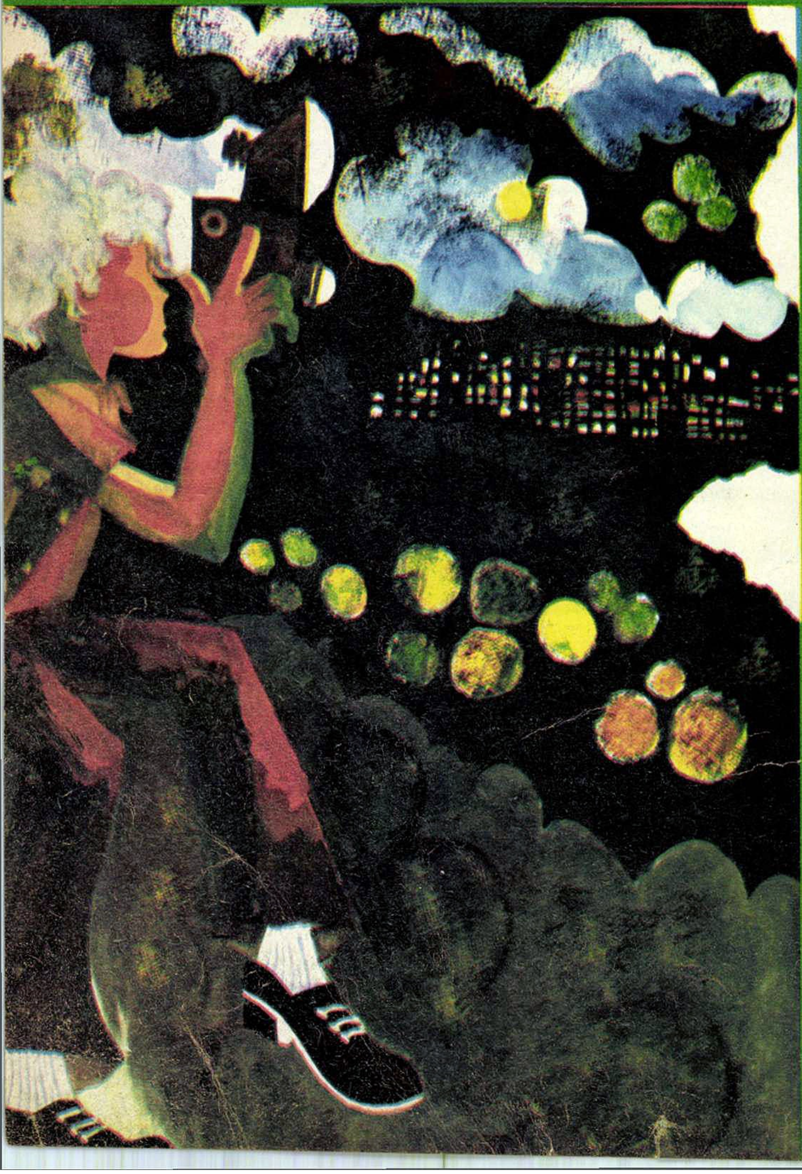

BLITZ

Noaptea învălui micul oraș de munte, ca de obicei, calm și liniștit.

Departe, spre apus, zările erau încă roșii, dovedind că soarele se topise în mantia sa fierbinte pe undeva, pe acolo. Străzile părăsite și epuizate parcă de lunga zi de vară, moțăiau leneșe în încremenirea lor permanentă.

Duțu străbătea asfaltul trotuarului repede, cu corpul ușor aplecat înainte. Cu mîna stîngă ținea, mîngîindu-le parcă, aparatele ce-i atîrnau de gîtul subtire și prea puțin bronzat.

Ideea fotografiilor nocturne realizate de el pe care dorea să le vadă într-una din paginile revistei însoțite evident de numele său îl rodea de mult.

De aceea banii pe care-i primise în dar de ziua lui, îi folosise în modul cel mai indicat: o lampă blitz pentru aparatul de fotografiat.

Momentul escapadei în noapte venise. Părinții în vizită. Emil, fratele său mai mic la film. Creasta cenușie îl aștepta. De acolo el vedea acea parte din oraș, întreg tabloul naturii într-o perspectivă fantastică.

Trecu podul și bariera. Apoi începu să urce pe poteca maronie. La jumătatea drumului mări pasul. Întoarse de cîteva ori capul, privind în urmă. Ajuns pe culme fu înfrînt de efort și căzu în genunchi pentru puțin timp. Apoi porni iar. Vîntul îi îngheța sudoarea urcușului.

Își dădu drumul pe poteca plină de grohotiș. Cobora în salturi rănindu-și gleznele osoase. O coti apoi spre dreapta. Mergea senin pe marginea rîpei înalte, cu un curaj de care nu se crezuse în stare pînă acum...

Ajunse. Cele trei ace de piatră de la creasta cenușie păreau mari săgeți îndreptate spre cerul negru, împodobit de rețeaua de azuriu înghețat a stelelor. Rîul arunca spre băiat sclipiri vii, dar întunecate, casele mici, albe, păreau niște creaturi extraterestre, adormite și nepăsătoare. În spate muntele enorm, de un verde mat și dens care se confunda cu negrul.

Începu să scruteze peisajul mărit prin vizorul aparatului. Șocul îl avu cîteva clipe mai tîrziu. La început fața i se schimbă într-un alb bizar, apoi firișoare de sudoare, înaintară pe fruntea mică a lui Duțu. Sfîrși prin a-și pleca ochii ce sclipeau duri în noapte.

La cîțiva metri mai jos de poalele stîncilor cu înfățișare de săgeți, într-o poziție relaxată de deplină satisfacție, cu o țigară între buzele plăpînde ședea Emil, fratele său. Fumul îl dădea afară tacticos pe nas. Lîngă el zăcea un pachet de țigări pictat cu niște reclame foarte convingătoare.

Duțu își șterse fruntea cu mîneca cadrilată a cămășii. Fără nici o tresărire luă aparatul, fixă blitzul și trase o poză simpaticului fumător. Apoi încă două avînd aceeași țintă. Își atîrnă aparatul de gît și plecă clătinîndu-se un pic spre stînga. Străbătu drumul gîndindu-se tot timpul la camera spartă a bicicletei.

Peste cîtva timp, trei poze foarte reușite, reprezentînd ceva de necrezut zăceau într-un plic galben, pe masa din camera lui Emil. «Pentru Emil — personal» erau cele trei cuvinte care împodobeau partea din față a plicului.

Emil intră, aruncîndu-și praștia într-un colț al încăperii. Zări plicul, îl luă și privi conținutul lui timp de aproape un minut. Apoi îl lăsă să cadă la loc pe masă. Se așeză pe scaun și își sprijini capul pe mîinile făcute colac. Verdele curat al feței de masă, fu stropit de lacrimi.

Apoi mîini calde și bune își făcură loc în chica șatenă a fostului fumător.

AVENTURI în țara liniștii

Aventură, iată un cuvînt care exercită asupra noastră o extraordinară fascinație. A trăi o aventură înseamnă pentru unii să te afli în împrejurări cu totul neobișnuite, în ținuturi îndepărtate, înconjurat și amenințat la tot pasul de primejdii. Și totuși există și altfel de aventuri, aventuri de o factură deosebită, care se petrec într-o lume din imediata noastră apropiere. Ca să înțelegeți ce vreau să spun, am să vă rog să mă urmați în încăperile pline de liniște ale unei biblioteci, o adevărată lume a tăcerii, unde vorbele se rostesc în șoaptă, unde se pășește în vîrful picioarelor, unde din fiecare ungher simți chemarea tainică a cărților, a sutelor de tomuri care poartă în paginile lor viață. Dar despre ce fel de aventuri poate fi vorba într-o astfel de lume?...

Stai plecat asupra unui volum de Antoine de Saint Exupery și înțelegi parcă mai bine ce resorturi împinge omul spre zonele înalte ale frumuseții; citești din paginile scrise de George Călinescu despre marele nostru Eminescu și dintr-o dată parcă dezlegi cifrul universului său poetic. Iți devin astfel mai apropiate versurile din «Sara pe deal» și înțelegi mai bine tîlcul cuprins în «Odă în metru antic»: «Pururi tînăr înfășurat în manta-mi...»

Tainicele înțelesuri pe care ți le lămurește cartea, bucuria de a descoperi un răspuns la o întrebare ce de mult te frămînta, faptul că prin mijlocirea unui personaj plăsmuit, îți înțelegi mai bine propriile gînduri și sentimente, toate acestea sînt aventuri, mari aventuri ale spiritului care te conduc pe calea extraordinară a cunoașterii. «Leacuri pentru suflet» era scris pe frontispiciul unei biblioteci din antichitate. Și ce altă recomandare pentru lectură poate fi mai bună?

3

1

2

4

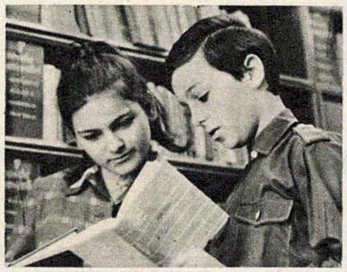
6

5

Dar era să uit, vă promisesem să vă fiu ghid în țara liniștii, adică într-o... bibliotecă! De aceea, am ales pentru voi Biblioteca municipală pentru copii din Capitală (Str. Cristian Tell nr. 10).

1. Întîi a venit la bibliotecă Violeta *(clasa a V-a). Ceva mai tîrziu l-a adus pe fratele ei* Cornel *(clasa a IV-a) și apoi pe... mezin, pe* Cristian. *Cei trei din familia* Mareș *găsesc aici lecturile care-i interesează, fiecare după preocupările vîrstei.*

2. La cercul de lectură al bibliotecii au loc periodic discuții pasionante. Invitații de onoare, scriitorii, sînt asaltați cu întrebări.

3. Pentru un astfel de eveniment Ruxandra Cioroiu *(Școala generală nr. 5, clasa a VII-a) și-a pus bluza și cravata de pionier. La ora 9 punct a fost gata în fața ușii. Intră pentru prima dată într-o bibliotecă publică și deschide ușa, nu fără emoție.*

4. Fiecare și-a ales cartea care-l interesează. Numai Marcel Ciachiris *(Școala generală nr. 1, clasa a VII-a) nu și-a găsit ceea ce vrea. De aceea, el consultă ultimele noutăți sosite: Mihail Sadoveanu — «Măria Sa puiul pădurii», Nicolae Velea — «Cutia cu greieri», Ovidiu Zotta — «Toți băieții sînt răi, toți băieții sînt buni.».*

5. Doi prieteni, Cristian Ștefănescu *și* George Istrate. *(Școala generală nr. 118, clasa a VIII-a) se pregătesc tocmai să-și facă planul de lectură pentru vacanță.*

— Ați consultat noutățile?

— Pentru noi, noutatea, în vara aceasta, va fi Balzac. Vrem să citim tot ce se află de acest autor în bibliotecă.

6. Doi cititori și o dispută: Alexandru Ureș *(Școala generală nr. 5) susține că la vîrsta asta (clasa a VII-a) trebuie să-ți alegi o lectură pe direcții variate din care nu trebuie să lipsească cărțile de poezie.*

«Dar poezia e dificilă!» caută el să-și convingă colega cu versurile lui Ovidiu.

7. Fișa de lectură a Smarandei Mihăilă *(12 ani) cu vădite preocupări pentru literatura de calitate.*

8. Evident, nu-i cititor al Bibliotecii municipale pentru copii, dar este unul din acei oameni care nu-și pot concepe existența fără lumea cărților. De ani și ani, în fiecare dimineață, la ora 8, el intră în Biblioteca Academiei și se așază întotdeauna la locul nr. 21, unde-și primește cărțile. Este cunoscutul cercetător de istorie a teatrului românesc, Ioan Masoff.

B. CARAGIALE Foto: GR. PREPELIȚĂ

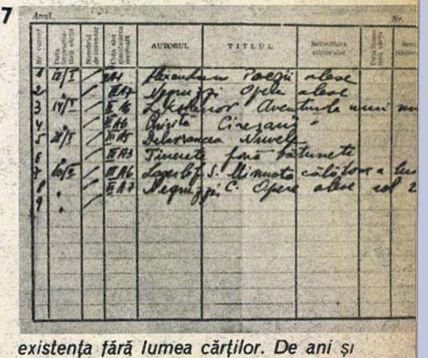
7

Anul
AUTORUL
TITLUL

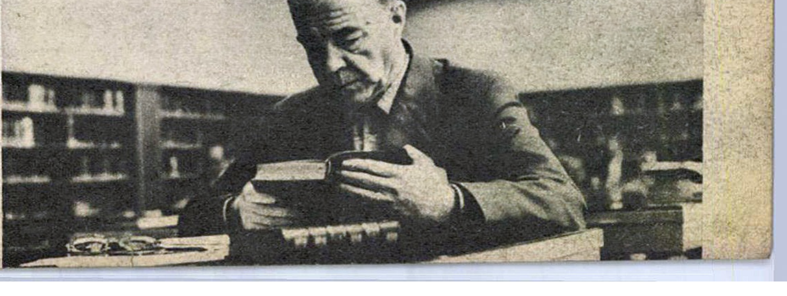
8

ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU „Cutezătorii"

Stop cadrul...
CÎNTECELE MĂRII

«Cei doi detectivi, Mitache și Spirache, au pornit în urmărirea spărgătorului cu ochelari negri. Condițiile în care a dispărut valiza secretă sînt învăluite în cel mai deplin mister. Toate măsurile de siguranță se dovediseră zadarnice: vizitatorul nocturn reușise să ascundă elementul care condiționa realizarea întregului plan.

**Periculosul infractor — se bănuie —
lucra singur; altfel ar fi imposibil de exp
cat disparitia lui — împreună cu calorif
rul de care fusese legat! Tocmai de
etajul...»**

— A ieșit soarele; echipa de filmare,
mașini !

Cu viteza pompierilor adunați la semna
de alarmă, toată lumea părăsește sala
proiecție, escaladînd mașinile care, in
indian, gonesc spre platoul de filmare amer

Plastică și eleganță — în prim plan Valea Marianova (solistă a teatrului de estradă din Moscova) și Cornel Patrichi.

jat în incinta portului Constanța. Încă cu gîndul la secvențele vizionate, încercăm să profităm de cele cîteva minute de drum, și-l supunem pe **Francisc Munteanu,** regizorul coproducției româno-sovietice, **«Cîntecele mării»,** unui scurt interviu. Absorbit de problemele zilei de filmare, e cît pe-aci să ne refuze, dar cînd află că-l solicităm în numele cutezătorilor, ale căror fapte de eroism în aceste zile de grea încercare îl impresionaseră în mod deosebit, acceptă discuția mărturisindu-ne: «— **Filmul marchează o nouă experiență pentru mine: atît din punct de vedere al problematicii cotidiene, pe care n-am mai abordat-o pînă acum, cît și al peliculei color, toate celelalte șapte filme ale mele fiind lucrate în alb-negru. Rolul principal este susținut de... Dan Spătaru — care mi se pare a fi ultimul cîntăreț liric în muzica noastră ușoară — pe care-l văd ca exprimînd foarte fidel spiritul, aspirațiile, problematica tinerei generații, căreia de altfel îi dedic acest film».**

CÎNTECELE MĂRII — CADRU 214 — MOTOR!

Atenție, motor!... Se filmează.

În numai 20 de minute de la sosire totul este gata pentru filmare: operatorul sovietic **Selenkov Vladimirovici** și-a ales obiectivele cele mai potrivite, scenografa **Doina Lungu,** în mînă cu o cutie cu vopsea și o pensulă, face ultimele retușuri decorului, asistentul de regie **Ion Ion** verifică întreaga asistență tehnică. Retrași pe două scaune pliante, **Dan Spătaru** și colega sa sovietică **Natașa Fateeva,** sub permanenta supraveghere a machiezei, așteaptă intrarea în cadru. **Cornel Patrichi,** autorul coregrafiei, corectează ultimele mișcări ale dansatorilor. I se pare că săriturile nu sînt încă perfect sincronizate și revine asupra lor o dată, de două ori, de trei ori. Francisc Munteanu amintește Natașei și lui Dan cele două opriri în fața aparatului și le dă noi amănunte.

N-AVEȚI NICI O GRIJĂ, TOTUL E ÎN ORDINE; SÎNTEȚI CU... ION ION

Este cel mai tînăr asistent de regie din Buftea. Va ajunge, susține el, unul din marii noștri regizori, pînă atunci îl descoperi ca unul din «sufletiștii» echipei de filmare. Îți poate vorbi ore întregi despre ce va fi filmul, despre munca lui Francisc Munteanu, față de care are o mare admirație, despre jocul actorilor, despre lucrul lui cu figurația, reușind în același timp să alunge orice urmă de îngrijorare prin cunoscuta-i intervenție: — «**N-aveți nici o grijă, totul e în ordine: sînteți cu Ion Ion!**» Îl surprindem într-un susținut «dialog de lucru» cu **Temistocle Popa.** Reținem din discuție o cifră impresionantă: 10 șlagăre. Autorul muzical al celui de-al 5-lea film, la a treia colaborare cu Francisc Munteanu, cunoscutul compozitor de muzică ușoară se dovedește un interlocutor deosebit de agreabil. «— **Partitura muzicală este strict condiționată de dramaturgia filmului, cele două fiind scrise în același timp. Este prima mea comedie muzicală și, evident, mă simt în elementul meu. Două au fost dificultățile care au trebuit depășite: imprimarea șlagărelor, 16 în total, în cele două variante: română și sovietică și, a doua, sincronizarea perfectă între acțiune și partitura muzicală, fapt care reclamă participarea mea la filmare din prima zi.**» (Ion Ion ne povestea entuziasmat cum Temistocle Popa a compus chiar pe platou o melodie necesară secvenței!)

O galerie improvizată în cîteva minute ne atrage undeva, în spatele mașinilor. Între două filmări Dan Spătaru, fost jucător al Progresului București, dă un micro-recital fotbalistic. Jocul pe picior, pasele, fentele unui adversar de ocazie te fac să nu observi balonul de... hîrtie cocoloșită. Solicitat în permanență, susținînd și rolul de ghid și traducător pentru Natașa Fateeva, interpreta rolului feminin principal Dan ne declară: «— **Rolul îmi convine perfect și cred că voi reuși să realizez un lucru bun. Am avut șansa să debutez condus de Francisc Munteanu, avîndu-l alături pe Temistocle Popa, unul din compozitorii mei preferați — fapt care mă face să aștept cu încredere premiera filmului.**»

S-a terminat prima parte a filmării. Se va continua în scuarul din fața Cazinoului. Mașina-macara, grupurile electrogene, reflectoarele, stațiile de amplificare pornesc spre ocuparea «noilor poziții de luptă». După aproape patru ore se deschid, în sfîrșit, termosurile cu cafea. Francisc Munteanu discută cu scriitorul sovietic Boris Laskin, coautorul scenariului. Îl rugăm să ne dea cheia dispariției valizei negre. De data asta se înconjoară cu o tăcere pe care n-o putem străpunge cu nici un argument. «— **Nu ați văzut decît cîteva secvențe. Dezlegarea tuturor semnelor de întrebare o veți afla la premieră, unde îi invit în mod special pe toți cititorii revistei «Cutezătorii». Și fac această invitație în numele întregii distribuții în care, pe lîngă Spătaru și Fateeva, îi veți mai recunoaște pe Ștefan Bănică (Mitache), D. Chesa (Spirache), Peter Paulhofer (Toma), Ștefan Sileanu (Gore), Emil Hossu (Pavel).**

RADU F. ALEXANDRU

Foto: GHEORGHE CUCU

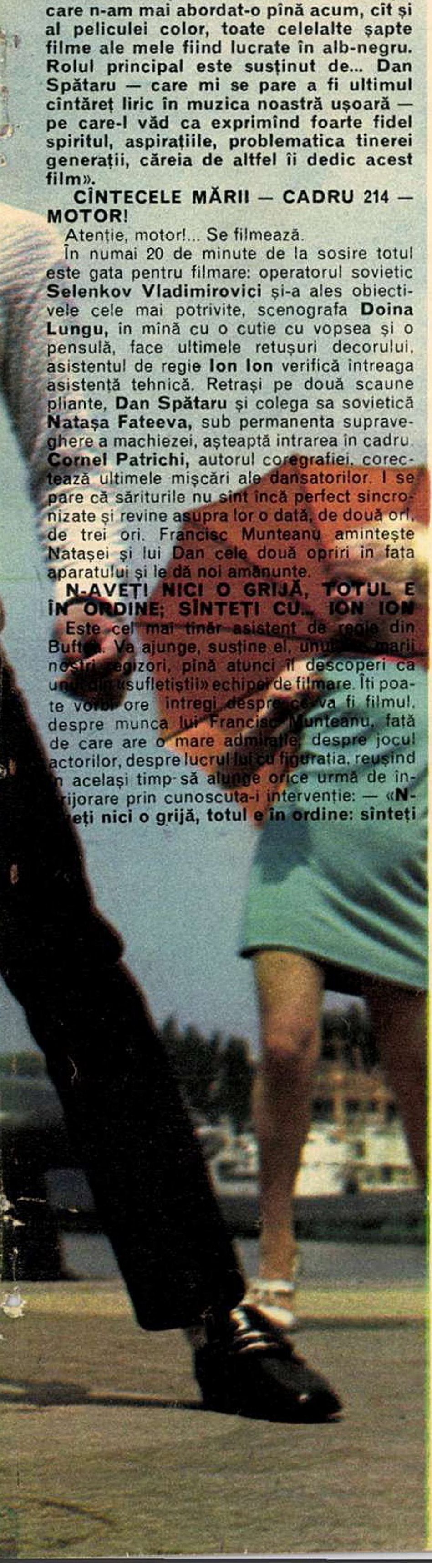

Ion Ion: «Am o idee!»

Temistocle Popa în... microrecital demonstrativ

Natașa Fateeva alături de... să vă mai spunem cine?

Cornel Patrichi — un excelent dansator dublat de un nu mai puțin exigent coregraf.

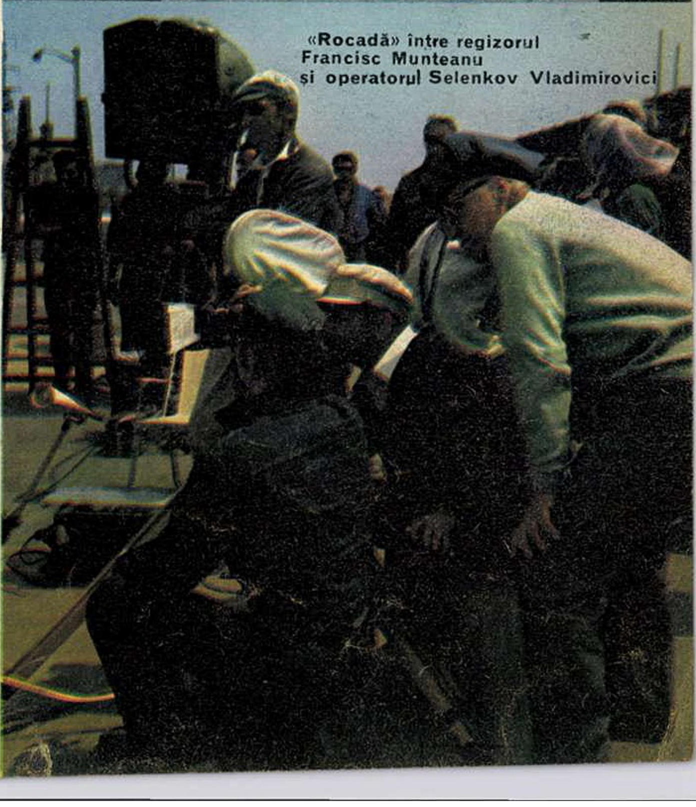

«Rocadă» între regizorul Francisc Munteanu și operatorul Selenkov Vladimirovici

ROMAN FOILETON

OPERAȚIUNEA „HERCULE”

de OVIDIU ZOTTA

EL rîse salutîndu-i cu sabia, îl făcu pe Garoafă să se ridice uriaș în două picioare și apoi, cal și călăreț, dispărură ca într-un final de legendă îndărătul colinei.

Apropiindu-se de castel, făcea fel de fel de planuri despre care știa bine că n-au nici o șansă de izbîndă. Ar fi vrut să-l cumpere pe Garoafă și să-i facă un grajd în parcul din apropierea blocului. O zi pe săptămînă l-ar fi închiriat cu ora băieților, și cu banii obținuți ar fi cumpărat nutreț.

— Marius! Marius! strigă cineva.

Era Prințesă. Marius îi făcu semn că l-a auzit și porni în goană spre castel.

—...rius! Vreau... spun ceva!

Marius însă era dornic să-i facă o mică demonstrație de călărie. Pătrunse în galop în curtea castelului, fluturînd sabia. Deodată, văzu ceva de necrezut! Sus, la una din ferestre, era o fată în rochie de epocă. Marius clipi uluit; era exact Agmad, *fata din tablou!* Își trecu palma peste ochi. «Visez?!» Nu. Fata era tot acolo, ba chiar începu să-i facă semne prietenoase!

— Agmad! strigă prelung Marius. Să nu dispari! Rămîi acolo!

Deodată, o siluetă cenușie răsări în preajma lui. Se auzi ceva, un fel de plesnitură, Garoafă se cabră, se mai auzi încă una și încă una... Garoafă explodă într-o goană teribilă, dezordonată, nechezînd și smucindu-se în toate părțile. Marius încercă în zadar să-l calmeze, strigă la el, trase frîul... apoi avu un gol în stomac, văzu cum i se apropie fulgerător iarba de ochi, capul i se umplu brusc de o greutate enormă și nu mai simți nimic.

Voci neclare, lumină difuză. «Ce bine e!» își spuse Marius. Se simțea zdrobit de oboseală, dar starea asta îi făcea plăcere. Încercă să deschidă ochii. Ierburi cutreierate de ape îi stînjeneau privirea. «Sînt genele mele!» constată el surprins. Se ridică deodată în capul oaselor. Duse mîna la frunte; bandaj. Lîngă pat, Prințesă, într-o salopetă decolorată, plin de unsoare de pe la mașinile și aparatele lui. Mai încolo, turnînd ceva dintr-o sticluță într-un pahar, fata aceea în rochia ei de epocă.

— Agmad! șopti Marius.

Magda Feneșan îi întinse autoritară paharul:

— Bea-l fără să te strîmbi. Altădată să nu mai faci demonstrații de călărie!

— Nu-i el de vină, spuse Prințesă. Călugărul! Hilda! Am vrut să-l previn, dar nu m-a auzit.

— Hilda?! deveni atent Marius.

— Exact. Am văzut-o cum te văd acum pe tine. Face pe vînzătoarea de răcoritoare. E împreună cu un figurant costumat în călugăr, ăstuia nu i-am putut zări fața. El ți-a aranjat distracția de adineauri.

— Cum adică?

— Ei, în vreme ce făceai pe Wilhelm Cuceritorul, s-a apropiat pe furiș și ți-a lovit calul cu o șipcă.

— Înțeleg! Din pricina asta au intrat dracii în Garoafă! bombăni Marius. Trebuie să-l găsim cît mai repede pe călugăr și pe Hilda.

Sări din pat.

— Stai, se supără Magda, ai putea măcar să-mi ceri voie! După ce te-am doftoricit o jumătate de oră... Măcar nu uita să vii să-ți schimb pansamentul.

Marius se lăsă supus într-un genunchi:

— Prea nobilă Agmad, dorința voastră e lege pentru mine.

— Cum mi-ai spus? se miră Magda Feneșan. Parcă... Agmad! E un personaj din filmul tău?

— E un personaj din viața mea, zise Marius. Ah, Agmad, ce revedere neașteptată. După patru secole!

Magda Feneșan se încruntă:

— Marius, trebuie să trag anumite concluzii din faptul că adineauri ai căzut în cap?!

— Cum te lasă inima! izbucni în rîs Marius. Hai să verificăm dacă mi-a mai rămas vreun pic de logică. Ai venit să-l vezi pe tatăl tău — da? Te-ai plimbat prin tabără, pe urmă ai intrat dincolo, ai văzut lăzile cu costume și a intrat în funcțiune curiozitatea — este? Ți-ai ales o rochie, ai îmbrăcat-o, te-ai pieptănat într-un stil potrivit cu ea și ai ieșit la fereastră, să moară de invidie toate actrițele — exagerez? Au... mă doare capul!

Marius oftă, închizînd ochii.

— Îți dau numaidecît un Algocalmin, zise Magda, îngrijorată. Stai numai o clipă, pînă mă duc să mă schimb.

— Nu! strigă el. Așa să rămîi! Tot timpul! Dacă vrei să-mi treacă! Fie-ți milă de un biet suferind!

— Cum o să stau îmbrăcată așa? Doar nu sîntem la bal mascat! Bine, bine! Avînd în vedere starea în care te afli nu vreau să te supăr... oftă ea, dînd impresie că face un mare sacrificiu.

În realitate nici rochia, nici pieptănătura n-o incomodau.

— Prințesă, ce vreau să te rog, zise Marius. Du-te la fereastră, vezi că acolo e un corn de vînătoare. Pe pervaz. În dreapta, deșteptule! Ei, acum apleacă-te pe fereastră și sună, de două ori lung și odată scurt. Cum, nu iese nimic?! Insistă! Vezi că merge? Ăsta-i semnalul la care se adună paznicii tezaurului. Ia să vezi cum o să-ți răspundă!

Prințesă transpirase de atîta efort. În curînd însă din depărtare se auziră, tînguitoare, alte sunete de corn, cutreierînd blînde liniștea însorită a dimineții.

— De fapt, e tare frumos ceea ce faceți voi aici, zise Magda, încet. Nu mă refer la film. E vorba de voi, pur și simplu. Ia-ți Algocalminul și odihnește-te!

Sunetele de corn se auzeau din ce în ce mai aproape.

Cu capul bine bandajat (în orice caz, mult mai bine decît ar fi fost nevoie) Marius se așeză comod într-un cuib de perne.

— A... ah! căscă el. Vom ține o ședință operativă. Trebuie să alcătuim un nou plan de acțiune! Să intre statul major!

Zece minute mai tîrziu, «statul major» adică Palaghiță, Fred Apostolescu și Eschimosul intrau întîmpinați de Magda cu degetul la buze.

«Comandantul» dormea tun!

(Va urma)

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

ENIGMELE TERREI

ENIGMELE CUNOAȘTERII

Jocul kobogo al tinerilor pigmei congolezi care încearcă să izbească cu săgeata o nucă de palmier, în timp ce este rostogolită.

În al șaptelea deceniu al secolului nostru, cînd omul civilizat a pășit pe Lună și cînd același om a conceput radiotelescoapele cu care se poate asculta «pulsul stelelor» aflate la miliarde de ani-lumină, mai există pe Terra populații care — în concepția lor mistică — se închină la corpuri cerești, considerate de ei drept zeități.

Acestea sînt populațiile primitive ce se găsesc în zonele ecuatoriale din Africa, Asia și în unele insule din Oceanul Pacific. Dintre aceste populații, aflate încă în condițiile epocii pietrei cioplite, fac parte și pigmeii. Cuvîntul pigmeu vine de la grecescu «pugme» care înseamnă cot (adică înalt cît un cot).

Despre acești oameni, de statură mai mică decît cea obișnuită, se pomenește pentru prima oară în *Iliada lui Homer*, cu multe secole înaintea erei noastre. De asemenea, filozoful *Aristotel*, istoricul *Herodot* și *Pliniu cel Bătrîn* vorbesc în lucrările lor despre pigmei. Veacuri de-a rîndul însă acești oameni au fost considerați greșit de crecetători drept «pitici». Este o deosebire esențială între un pitic și un pigmeu. Piticul este o ființă anormală pe cînd pigmeul este un individ normal, de talie mică.

Tatăl îl învață pe fiu meșteșugul vînătorii.

De abia acum o sută de ani exploratorul german *Georg Schweinfurth* a dat relații mai precise despre acești oameni legendari pe care el i-a întîlnit în bazinul fluviului Congo. Urmează apoi însemnările englezului *Henri Morton Stanley* și ale altor cercetători printre care se remarcă și românul *Sever Pleniceanu*. Acesta a studiat viața pigmeilor în timpul călătoriei sale, făcute între anii 1898—1900, în bazinul fluviului Congo.

Este de remarcat faptul că pigmeii trăiesc numai în regiunea ecuatorială a Pămîntului: în bazinul fluviului Congo și în jurul lacului Kivu (Africa), în peninsula Malaca și insulele Andamane (Asia), în insulele Noile Hebride, Filipine și noua Guinee din Oceanul Pacific, precum și în bazinul marelui fluviu Amazon din America de Sud.

O
NECUNOSCUTĂ
ANTROPOLOGICĂ
Pigmeii

Plecarea pigmeilor congolezi din tribul bambuți la vînătoare, înarmați cu săgeți otrăvite.

Pigmeii au pielea neagră, capul mare, nasul lat, ochii mari, părul scurt și creț, gura mare, mîinile lungi și picioarele scurte. Înălțimea lor variază între 1,30 și 1,50. Trupul le este acoperit cu păr.

Exploratorul francez *Demesse* care, acum 12 ani, a trăit timp de 6 luni în mijlocul pigmeilor africani, a observat că aceștia nu adoră Soarele. Ei au credința că zeul binelui, numit Khmorum, adună în fiecare dimineață într-un țarc toate stelele de pe cer, dînd astfel naștere Soarelui. Spre seară stelele reușesc să fugă din țarc, împînzind iarăși cerul în timpul nopții... Multe din cele arătate de Demesse în cartea sa «În căutarea veacurilor trecute», tipărită la Paris în anul 1958, au fost povestite de Sever Pleniceanu cu 60 de ani în urmă.

Sursele de existență ale pigmeilor africani sînt culesul produselor vegetale naturale, colectarea mierii sălbatice și vînătoarea. În afară de cuțitul și arcul cu săgeți ei nu cunosc altă armă.

AUREL LECCA

(Continuare în pag. 14)

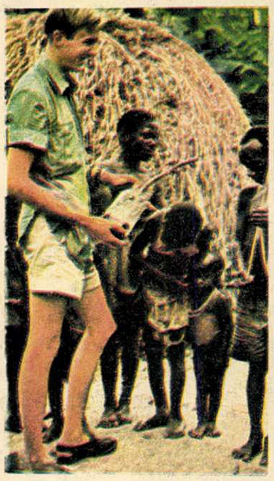

Un pigmeu congolez cu exploratorul englez Thomoses.

În regiunea mlăștinoasă din sud-estul insulei Noua Guinee au fost descoperite recent triburi de pigmei care nu știu să numere decît pînă la 20.

Pigmeii din regiunea lacului Kivu au credința că avionul este o săgeată trasă de zeul Khmvum, cu ajutorul arcului său — curcubeul.

Fructele arborelui nkula — un soi de palmier — ce crește în Africa sînt culese și transportate în trib.

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Trei tineri exploratori, Bernard, Niels și Val Damian, pornesc în căutarea profesorului Hayes, dispărut în jungla Amazonului. La greutățile și primejdiile drumului se adaugă bizara apariție a unor animale gigantice.

6

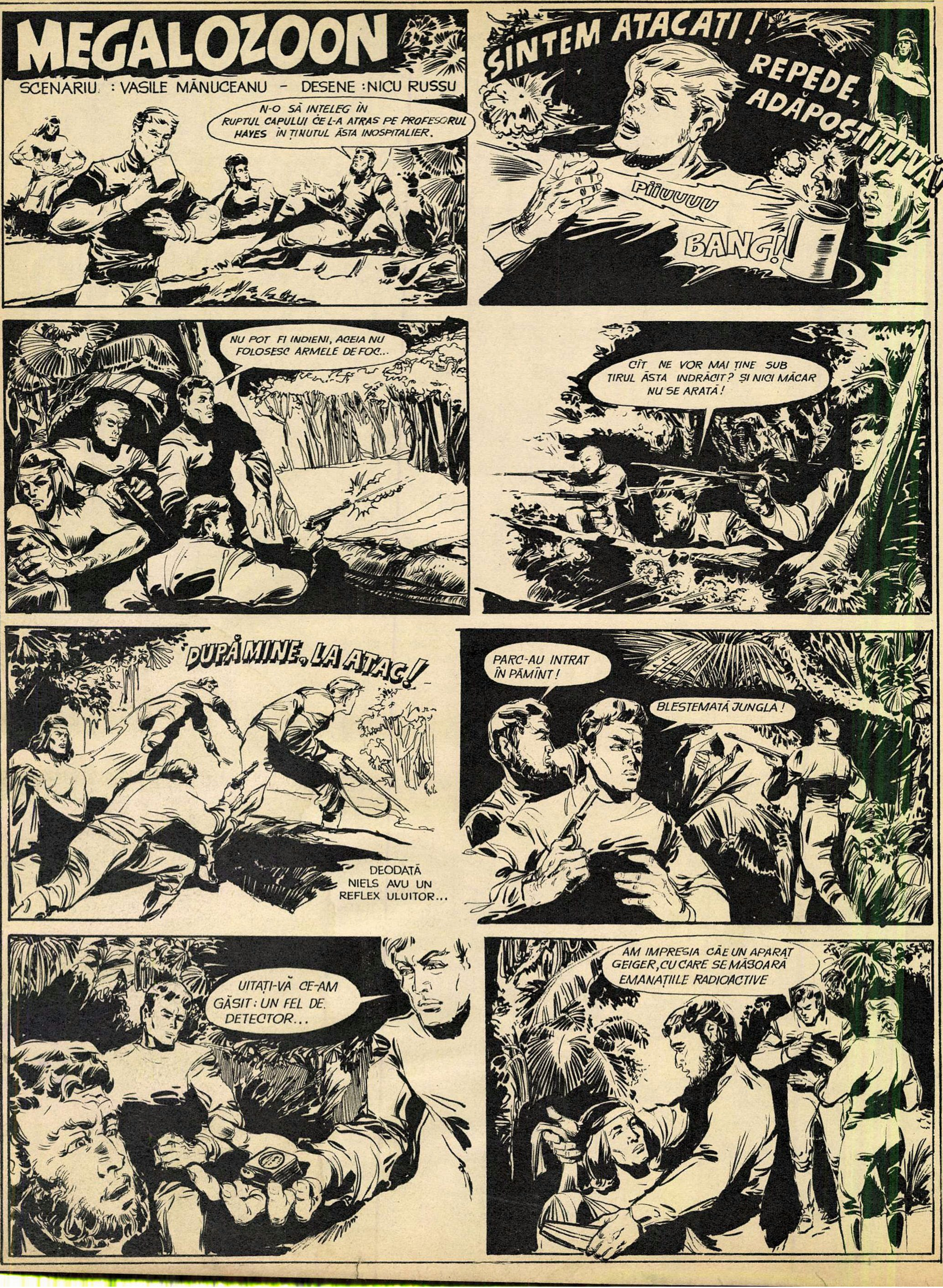
MEGALOZOON
SCENARIU : VASILE MĂNUCEANU – DESENE : NICU RUSSU
N-O SĂ ÎNȚELEG ÎN RUPTUL CAPULUI CE L-A ATRAS PE PROFESORUL HAYES ÎN ȚINUTUL ĂSTA INOSPITALIER.
SÎNTEM ATACAȚI!
REPEDE, ADĂPOSTIȚI-VĂ!
Piiuuuu
BANG!
NU POT FI INDIENI, ACEIA NU FOLOSESC ARMELE DE FOC...
CÎT NE VOR MAI ȚINE SUB TIRUL ĂSTA INDRĂCIT? ȘI NICI MĂCAR NU SE ARATĂ!
DUPĂ MINE, LA ATAC!
DEODATĂ NIELS AVU UN REFLEX ULUITOR...
PARC-AU INTRAT ÎN PĂMÎNT!
BLESTEMATĂ JUNGLĂ!
UITAȚI-VĂ CE-AM GĂSIT: UN FEL DE DETECTOR...
AM IMPRESIA CĂ E UN APARAT GEIGER, CU CARE SE MĂSOARĂ EMANAȚIILE RADIOACTIVE

(Va urma)

Uneori pragurile de nisip le-au dat de furcă navigatorilor.

FLOTILA DE PE JIU

Prînz pe malul Jiului. Ca desert, lubenițe primite în dar de la cooperatori.

Pe oglinda Dunării, la vale

Ați auzit, desigur, despre «lupii de mare». Și probabil că și despre «lupii de Dunăre». Ei bine, de anul trecut dicționarul care conține acești termeni marinărești nu mai e actual. Pentru a-și recîștiga această calitate, va trebui să fie scoasă urgent o nouă ediție în care, alături de aceste două expresii, să fie trecută și aceea de «lupi de Jii». Pentru că de anul trecut Jiul își are și el «lupii» lui.

E adevărat, aceștia n-au bărbi impunătoare ca cei de mare sau Dunăre. Nu că le-ar fi ras, ci pentru că încă n-au avut cînd să le crească pînă la cei 12, 13 sau 14 ani ai lor. Dar asta nu înseamnă că-s niște navigatori mai puțin pasionați și pricepuți. Am spune că dimpotrivă. Pledează pentru această pasiune și pricepere a lor o mulțime de argumente.

Mai întîi că și-au construit singuri ambarcațiunile. Timp de luni de zile, la Casa pionierilor din Craiova, unde «lupii de Jii», își au cartierul general — s-a lucrat cu îndîrjire. Lemnul și pînza și smoala au fost în așa fel modelate, încît pînă la urmă au luat forma unor originale caiace — 7 cu toate. Pe urmă trebuie să mai ținem seamă și de faptul că lipsindu-le aparatura de bord, dumnealor au avut curajul să se avînte în larg ghidîndu-se ca navigatorii de acum 2—3 000 de ani, după stele și alte asemenea semne. Apoi una e să navighezi pe mare sau chiar pe Dunăre, unde ai apă destulă iar stîncile, bulboanele, vadurile și vîrtejurile sînt ca și inexistente, și alta-i să mergi pe Jiu unde le întîlnești la tot pasul. Dar toate aceste greutăți, întîmpinate pe parcursul a 6 zile și a peste 150 de kilometri (între Craiova și Bechet, pe Dunăre) au fost abordate cu mult aplomb de cei 8«temerari navigatori» și învinse una cîte una pînă la ultima, expediția lor nautică încheindu-se cu un succes deplin.

Și așa cum se întîmplă de obicei, un lucru bun nu-i părăsit niciodată pe drum. Acum, la cartierul general al «lupilor de Jii» forfota și activitatea sînt și mai mari decît anul trecut. Pentru că numărul acesta a sporit considerabil, se construiesc în grabă noi ambarcațiuni. Iar la vara care vine, care a și venit de fapt, flotila de pe Jii, de două ori mai mare, va ridica din nou ancora și va reedita această expediție, una dintre cele mai frumoase activități pionierești de vacanță nu numai din județul Dolj, ci și din țară.

C. DIACONU

Popas într-un golf al Jiului.

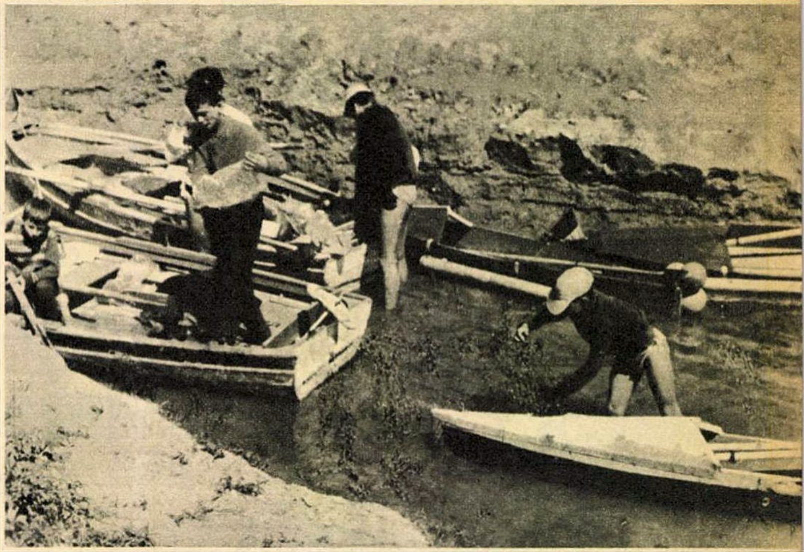

SALONUL AUTOMOBILISTIC „Săgeata albastră" Cutezătorii

DIN REGULAMENTUL CONCURSULUI

pa orice cititor al nostru!

lă pentru a ajunge în etapa finală, adică la tragerea la sorți, este aceea de a urmări toate cele 16 nu-
în care vor fi publicate cupoanele.

hîrtie mai mare. În colțul din stînga, sus, se scrie corect și citeț numele, adresa
se pun cele 3 răspunsuri privitor la cele 3 pedale. În colțul din dreapta, jos,
cu tema «Cart». («Pedalele» și «Careul» vor apărea pe parcurs).
la un număr de 3 întrebări și vor dezlega un joc special de cu-
ține unul din premiile anunțate, printre care MARELE PRE-

ențiunea «PARBRIZ» scrisă cu litere mari de tipar.

● Lucrările vor trebui să

AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNIC

SCENARIU
ȘI DESENE DE
ANDREI LĂZĂRESCU,
cl. a VII-a,
Str. Crîngului nr. 1,
București

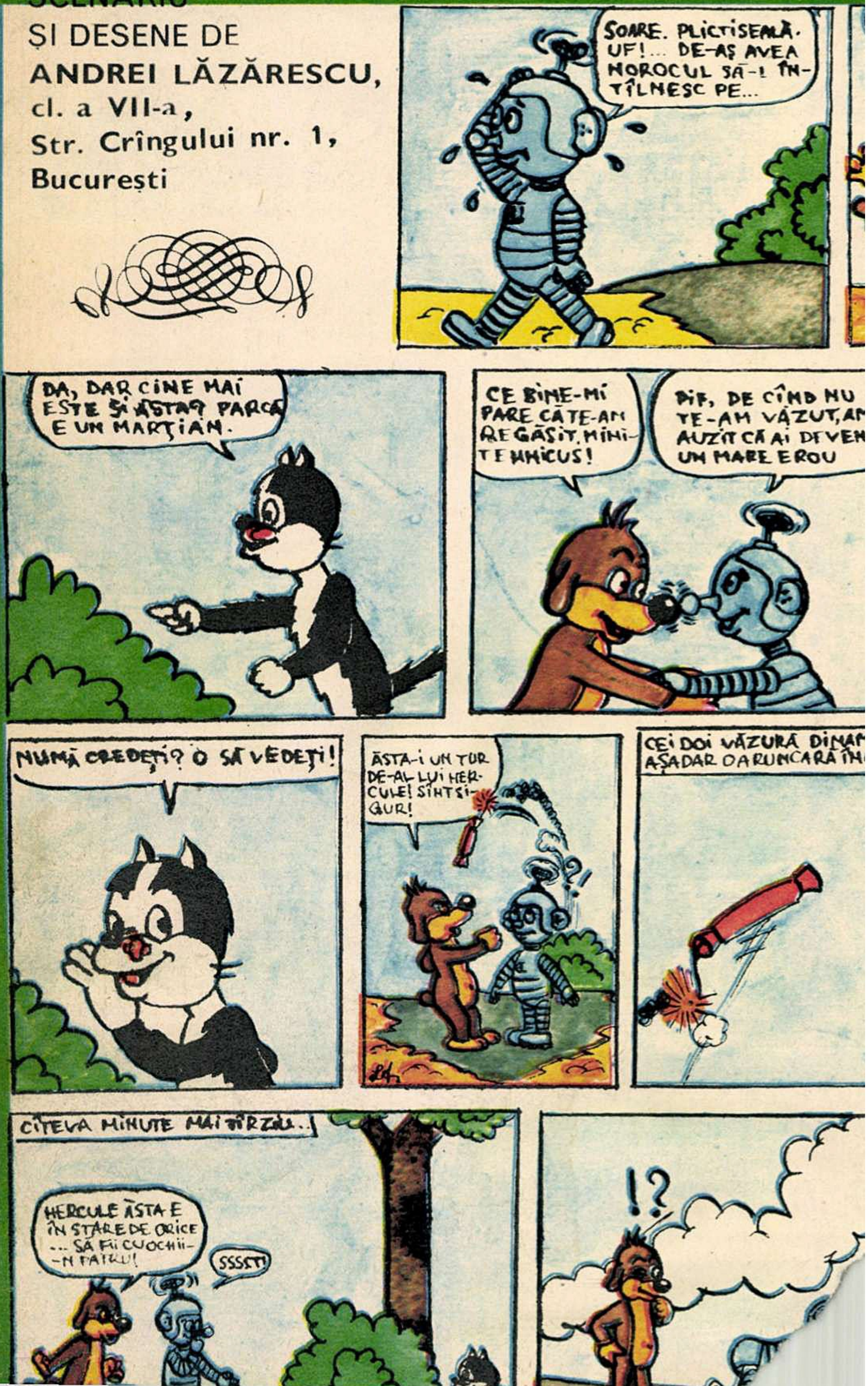
SOARE. PLICTISEALĂ. UF!... DE-AȘ AVEA NOROCUL SĂ-L ÎNTÎLNESC PE...
DA, DAR CINE MAI ESTE ȘI ĂSTA? PARCĂ E UN MARȚIAN.
CE BINE-MI PARE CĂ TE-AM REGĂSIT, MINITEHNICUS!
PIF, DE CÎND NU TE-AM VĂZUT, AM AUZIT CĂ AI DEVEN UN MARE EROU
NUMĂ CREDEȚI? O SĂ VEDEȚI!
ĂSTA-I UN TUR DE-AL LUI HERCULE! SÎNT SIGUR!
?!
CEI DOI VĂZURĂ DINAM
AȘADAR O ARUNCARĂ ÎN
CÎTEVA MINUTE MAI TÎRZIU..
HERCULE ĂSTA E ÎN STARE DE ORICE ... SĂ FII CU OCHII-N PATRU!
SSSST!
!?

cus

MINITEHNICUS!
... PIF! URA!
HA,HA,HA UITE-L PE PIF!
IT
HA! ÎL CHEAMĂ MINITEHMICUS. CICĂ PIF E UN EROU! ASTA O FI CAZUT DIN MARTE! EL NU ȘTIE CĂ EU SÎNT EROUL.
ITA, APOI..
ȘI...
BANG!

Pigmeii

(Urmare din pag. 11)

de vînătoare. Sînt cei mai dibaci vînători de elefanți. Reușesc să se furișeze sub uriașii pachidermi și să le taie tendoanele de la picioarele din spate.

Pe lîngă caracterul distractiv, dansurile lor se aseamănă cu cele ale aborigenilor australieni în care se imploră divinitățile pentru a atrage vînatul.

Pigmeii din Asia și din Oceanul Pacific au ca principală armă de vînătoare scarabana — țeava de suflat — un tub de bambus gol în care se introduc săgeți de palmier, șlefuite cu grijă pentru a corespunde precis «calibrului» țevii. Suflînd cu putere în țeavă vînătorii pot doborî un porc mistreț de la distanța de 40 m. Ei cred în spirite bune și rele, în lumina fulgerului și în... Lună.

Cu privire la originea și dezvoltarea pigmeilor, oamenii de știință au emis nenumărate ipoteze care pînă în prezent nu au fost definitiv confirmate. Antropologii au încă de rezolvat întrebările privitoare la originea și cauza pentru care pigmeii sînt de statură mică.

În ceea ce privește origina lor, cea mai mare parte din cercetători consideră că ea a fost comună. Analizîndu-se însă grupurile de sînge ale pigmeilor din Africa, din Asia și din America s-a constatat că ele nu se înrudesc.

Asupra cauzei pentru care pigmeii au o statură mică s-au emis nenumărate ipoteze. Unele susțin că pigmeii sînt urmașii primelor populații primitive care n-au suferit transformări, altele pretind că ei nu s-au putut dezvolta în pădurile tropicale deoarece au trăit izolați de celelalte populații. Geografii însă au demonstrat că și alte popoare au trăit izolate și totuși s-au putut dezvolta.

O altă ipoteză — mai plauzibilă — pretinde că
s-ar datora
te car

JOC

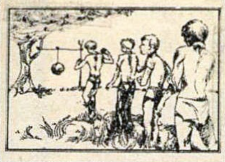

Legăm o sfoară, bine întinsă între doi pomi sau între doi pari bătuți în pămînt. La mijlocul ei prindem o altă sfoară de 20—25 cm lungime de capătul căreia legăm o minge de hîrtie, care servește drept țintă.

Jucătorii se așază în șir indian la o distanță de 2—3 m de sfoară. Ei aruncă pe rînd cu o minge, încercînd să lovească ținta. Cei care nu reușesc ies din joc. Cei care continuă jocul măresc treptat cu cîte 10—15 pași distanța dintre țintă și linia de ochire. Cîștigător este acela care rămîne în joc ultimul.

PAGINA 5 MAGAZIN

DAN VASILE DUMITRESCU

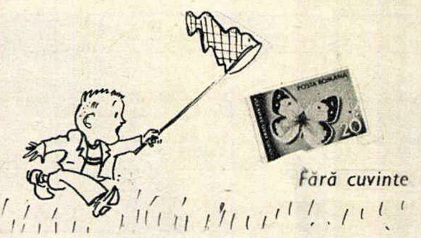

Fără cuvinte

UN ZÎMBET CU...

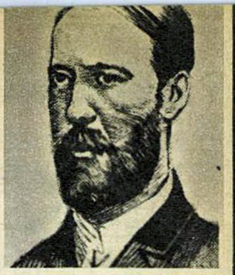

Cunoscutului fizician german **HEINRIC HERTZ** (1857—1894) cînd era elev îi plăcea foarte mult să lucreze la strung, iar în zilele de duminică frecventa o școală de meserii.

După ani de zile, cînd Hertz devenise un savant renumit, bătrînul lui învățător în ale strungului, aflînd despre soarta elevului său, spuse cu tristețe:

— Ce păcat! Ar fi putut ajunge un strungar bun!

STROPITOARE DIN STICLĂ

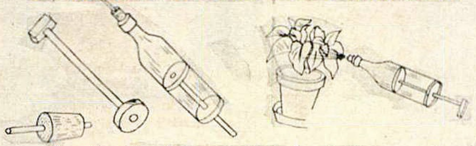

Scoatem fundul unei sticle de plastic cu ajutorul cuțitului sau foarfecii. Astupăm apoi gîtul sticlei cu un dop prin care am trecut înainte un tub de sticlă subțire. Din plută sau din cauciuc confecționăm un piston după dimensiunile sticlei. În mijlocul pistonului înșurubăm o tijă, care se termină la capătul celălalt cu un mîner. Împingem pistonul pînă la gîtul sticlei, înfundăm gîtul în apă și tragem înapoi de piston. Astfel umplem sticla cu apă. Prin apăsare înainte a pistonului apa iese sub formă de jet. În locul fundului înlăturat, confecționăm un cerc de lemn cu un orificiu în mijloc pentru tija pistonului.

PENTRU ACEASTĂ SĂPTĂMÎNĂ VĂ RECOMANDĂM:

O CARTE:	«Vulturii de foc» de Alexandru Mitru, apărută în editura Ion Creangă.
UN FILM:	«24-25 nu se înapoiază» o producție a studioului din Riga — U.R.S.S. (Film polițist).
UN DISC:	«Făt frumos din Lacrimă», minunatul basm a lui Mihail Eminescu, a fost imprimat de «Electrecord» în dramatizarea lui Mircea Ștefănescu. Din distribuție fac parte, printre alții, Silviu Stănculescu și Ion Dichiseanu.

Aritmetică recreativă
MISTERUL NUMĂRULUI 9

Inmulțiți pe 9 cu 1, cu 2, cu 3, 4, sau orice altă cifră pe care vreți și veți observa că cifrele care constituie produsul obținut, adunate dau exact 9.

Experiență distractivă
ACUL CARE PLUTESTE

Încercați și voi și veți vedea că este posibil ca acul să plutească. Cum? Foarte simplu. Luați un pahar plin cu apă, puneți pe suprafața apei un ac de gămălie care în prealabil l-ați așezat pe o foiță de țigară. Cu vîrful unui creion apăsați foița de țigară pînă ce se îmbibă cu apă și se lasă la fundul paharului. Acul va rămîne și va pluti pe suprafața apei.

PLUTEȘTE
PLUTEȘTE

ANTENE

VIDEOMAGNETOFON ÎN CULORI

● Primul videomagnetofon în culori a fost realizat recent în Japonia. El poate reproduce programele de televiziune în culori înregistrate în prealabil, atît imaginile cît și sunetul. O casetă poate reproduce un program de o oră și poate fi redată de 1 000 de ori.

TREN ULTRARAPID

● La uzina de locomotive din Lugansk (U.R.S.S.) a fost proiectat un tren cu turbină cu gaz. Trenul va putea atinge o viteză de 300 km/h. Datorită faptului că în compartimente se va asigura automat o presiune, temperatură și umiditate normale, pasagerii aproape că nu vor simți viteza. Trenul va fi complet automatizat și va fi condus de la un panou de comandă aflat în primul vagon. Pentru tracțiune se vor folosi motoare de avion cu turbină cu gaz care vor avea o putere totală de 16 000 CP.

MEDICAMENTE DIN MARE

● Din ce în ce mai multe medicamente se extrag din materii prime marine. Medicina populară folosește de sute de ani salata de mare ca mijloc antifebril, iar alga verde, Acetabularia este folosită împotriva pietrelor la ficat. Farmacologia modernă folosește din ce în ce mai mult medicamente produse din plante marine. «Tabletele de alge» au obținut succese însemnate în tratarea unor anemii grave. Alte medicamente din algele marine sînt folosite la combaterea reumatismului.

RADIO

Din programul emisiunilor pentru copii pe perioada 26 iunie—3 iulie spicuim:

Emisiunea «**Roza vînturilor**» de vineri 26 iunie, ora 15.00, pr. I, prezintă evocarea «Emil Racoviță» de Val Tebeică. Întrecerile reprezentative pionierești ale județelor Maramureș, Satu Mare si Bihor le veți putea urmări ascultînd emisiunea «**Radio-expediție pionierească**» de sîmbătă 27 iunie ora 14,00 pe programul I. «**Teatrul radiofonic pentru copii**» transmite duminică 28 iunie ora 8,05 pe pr. II scenariul «Cartea cu jucării» după Tudor Arghezi, iar marți 30 iunie ora 10,30 pe pr. I scenariul științifico-fantastic «Prietenul meu Felix» de Eduard Jurist. În fiecare miercuri, la ora 15,00 pe pr. I veți putea audia «Întîmplările neobișnuite ale lui Gruia Grozovanu» de Dumitru Almaș.

VARA LA MARE

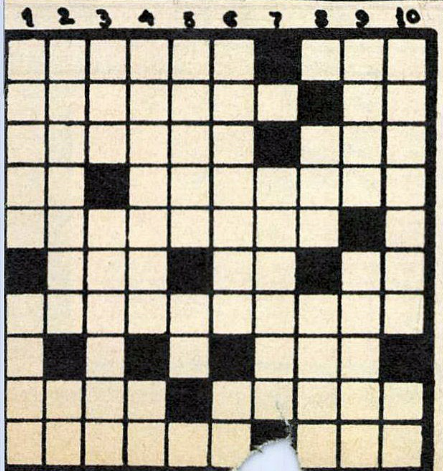

ORIZONTAL: 1. Undele marine. Specialitate de Jamaica. 2. Legare la malul mării. Marinar de frunte! 3. Rău... de mare (pl.) Din nou. 4. Pupă la vapor! Foarte mare (fem.) 5. Ploaie scurtă de vară. 6. Mare de spice. La intrare în Techirghiol! Se vede insula! 7. Distanță... între marinari (2 cuv.) 8. În plin. 9. Înotătoare de profesie. Neagitată. 10. Mare... Istria!

VERTICAL: 1. Navă. Solicitată vara în concediu (pl). 2. Superiorii marinei. În vacanță! 3. Intră-n larg! Arsă de soare. 4. Furtuni pe mare. Cap de albatros! 5. Porții. Din timonă! 6. Alimentată cu apă. La intrare și ieșire din Constanța! 7. Glasul sirenelor... la mare. 8. Fata marinarului. Vas cu pînze. 9. Spulberat în valuri! Bate în piept... 10. Fosă și insulă în Pacificul de vest. Peste scos din apă!!

Cornel M. DUMITR

ÎN UMBRELE ZORILOR SAHARIENE
NU RAREORI
O CARAVANĂ ÎNAINTEAZĂ
ZILE ÎN ȘIR
PRIN DUNELE DE NISIP
NESFÎRȘITE.

PALOȘUL NEÎNVINS 10

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

Trîmbițașii vestiră, așa cum se cuvenea, intrarea unor oaspeți de vază. Solii cu turbane cer plata neîntîrziată a tributului în aur, cai și copii. Petru Rareș le răspunde că stăpînul lor o fi încurcat drumurile ori răbojurile. După ce pleacă solii, hatmanul Mihu amintește șovăitor că sultanul vine asupra Moldovei cu floarea oștirii lui. Rareș se arătă neînduplecat. El răspunde: — Spahii și ienicerii, și sultani au mai venit și altă dată, hatmane. Cîți au venit? Și cîți s-au mai întors?

Scenariu: **COSTACHE ANTON** Ilustrații: **MIHAI SÂNZIANU**

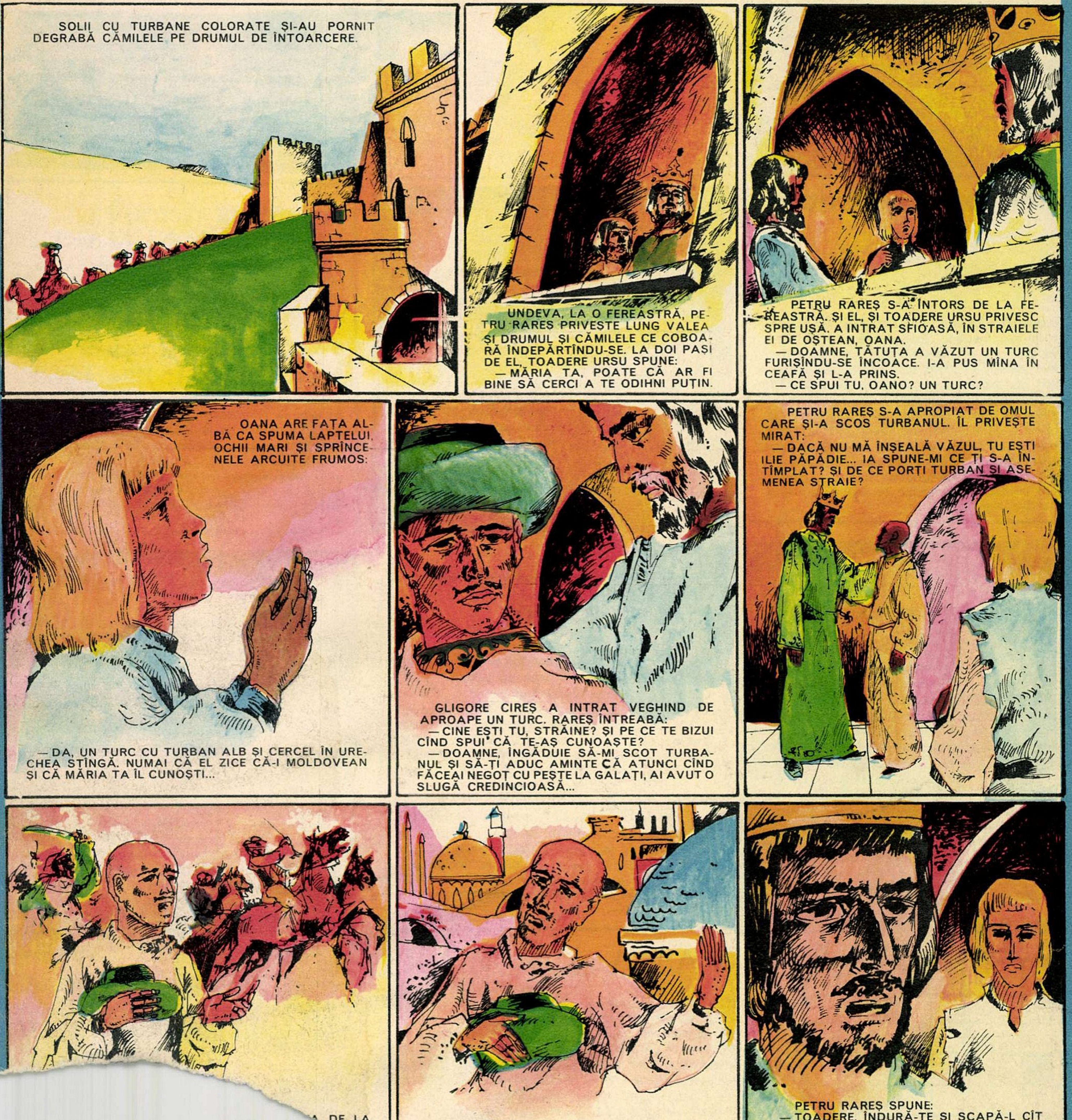
SOLII CU TURBANE COLORATE ȘI-AU PORNIT DEGRABĂ CĂMILELE PE DRUMUL DE ÎNTOARCERE.
UNDEVA, LA O FEREASTRĂ, PETRU RAREȘ PRIVEȘTE LUNG VALEA ȘI DRUMUL ȘI CĂMILELE CE COBOARĂ ÎNDEPĂRTÎNDU-SE. LA DOI PAȘI DE EL, TOADERE URSU SPUNE: — MĂRIA TA, POATE CĂ AR FI BINE SĂ CERCI A TE ODIHNI PUȚIN.
PETRU RAREȘ S-A ÎNTORS DE LA FEREASTRĂ. ȘI EL, ȘI TOADERE URSU PRIVESC SPRE UȘĂ. A INTRAT SFIOASĂ, ÎN STRAIELE EI DE OȘTEAN, OANA. — DOAMNE, TĂTUȚA A VĂZUT UN TURC FURIȘÎNDU-SE ÎNCOACE. I-A PUS MÎNA ÎN CEAFĂ ȘI L-A PRINS. — CE SPUI TU, OANO? UN TURC?
OANA ARE FAȚA ALBĂ CA SPUMA LAPTELUI, OCHII MARI ȘI SPRÎNCENELE ARCUITE FRUMOS:
— DA, UN TURC CU TURBAN ALB ȘI CERCEL ÎN URECHEA STÎNGĂ. NUMAI CĂ EL ZICE CĂ-I MOLDOVEAN ȘI CĂ MĂRIA TA ÎL CUNOȘTI...
GLIGORE CIREȘ A INTRAT VEGHIND DE APROAPE UN TURC. RAREȘ ÎNTREABĂ: — CINE EȘTI TU, STRĂINE? ȘI PE CE TE BIZUI CÎND SPUI CĂ TE-AȘ CUNOAȘTE? — DOAMNE, ÎNGĂDUIE SĂ-MI SCOT TURBANUL ȘI SĂ-ȚI ADUC AMINTE CĂ ATUNCI CÎND FĂCEAI NEGOȚ CU PEȘTE LA GALAȚI, AI AVUT O SLUGĂ CREDINCIOASĂ...
PETRU RAREȘ S-A APROPIAT DE OMUL CARE ȘI-A SCOS TURBANUL. ÎL PRIVEȘTE MIRAT: — DACĂ NU MĂ ÎNȘEALĂ VĂZUL, TU EȘTI ILIE PĂPĂDIE... IA SPUNE-MI CE ȚI S-A ÎNTÎMPLAT? ȘI DE CE PORȚI TURBAN ȘI ASEMENEA STRAIE?
A DE LA
S ROB
CARE
A.
— APOI, CÎND AM AUZIT CĂ ACEL PAȘĂ AL MEU ESTE TRIMIS ÎN MOLDOVA PRINTRE SOLII DE VAZĂ, MI-AM ZIS: EHE, ILIE PĂPĂDIE, A VENIT CEASUL SĂ TE ÎNTORCI ȘI TU PRINTRE AI TĂI. SĂ NU TE MAI PLÎNGI DE NOROC!
PETRU RAREȘ SPUNE: — TOADERE, ÎNDURĂ-TE ȘI SCAPĂ-L CÎT MAI IUTE DE STRAIELE ASTEA BĂLȚATE. ȘI ÎNTOARCEȚI-VĂ. POATE CĂ ILIE ARE A NE SPUNE CÎTE CEVA DESPRE OȘTIREA CE ȘI-A PREGĂTIT-O SULTANUL SĂ VINĂ ASUPRA NOASTRĂ.

(VA URMA)

Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA.
i nr. 1. Telefon: 17 60 10. Administrația: EDITURA SCÎNTEIA. Tiparul Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor: Rozalia BARANY.
de către oficiile și agențiile P.T.T.R. de către factorii poștali și difuzorii de
1 leu
41033